

Sygn. akt X Kz 223/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2013r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SO Wanda Jankowska – Bebeszko

Sędziowie: SO Piotr Schab (spr.)

SO Agnieszka Zakrzewska

Protokolant:

po rozpoznaniu w sprawie z oskarżenia prywatnego

przeciwko J. C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k.

zażalenia pełnomocnika oskarżyciela prywatnego Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W.

na postanowienie Sądu Rejonowego dla W. z dnia 27 grudnia 2012r.

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE:

Zażalenie oskarżyciela prywatnego nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawidłowo Sąd Rejonowy w postanowieniu z dnia 27 grudnia 2012r. wskazał, iż postępowanie w niniejszej sprawie podlega umorzeniu ze względu na brak znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2) k.p.k.).

Sąd odwoławczy podziela stanowisko doktryny i judykatury, szczególnie wskazane w zaskarżonym rozstrzygnięciu, zgodnie z którym oceny formułowane w ramach krytyki naukowej, artystycznej czy w kręgu zawodowym, jak również ujemne opinie wyrażone w ramach wykonywania uprawnień i obowiązków, nie wyczerpują przesłanek art. 212 k.k. Jak także nie stanowią pomówienia wypowiedzi dokonywane w ramach przysługujących jednostce uprawnień, związane z wykonywaniem obowiązków prawnych albo realizowaniem prawa do obrony (wyrok. S.N. z 18.12.200r., IV KKN 331/00, Orz. Prok. I Pr. 2001, nr 7 – 8).

Zgodnie z art. 212 § 1 k.k. nie popełnia przestępstwa zniesławienia m.in. ten, kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. W sytuacji, w której Sąd Rejonowy na podstawie materiałów zgromadzonych dostrzegł wystąpienie w sprawie negatywnej przesłanki procesowej, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 2) k.p.k. – był w pełni uprawniony do umorzenia postępowania.

Nie sposób podzielić podnoszonego przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., mających polegać na tym, że Sąd w fazie orzekania nie poddał analizie wszelkich okoliczności sprawy i z taką samą uwagą i według tożsamyh reguł nie poddał ocenie i rozważadze dowodów obciążających, jak i obciążających oskarżonego.

Zdaniem Sądu Odwoławczego wydając zaskarżone rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy działał w granicach respektujących zasady prawdy obiektywnej zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uzasadnienia przekonania sądu.

Ponadto wskazać należy, że umarzając postępowanie na posiedzeniu z uwagi na brak faktycznych podstaw oskarżenia, sąd sprawdza jedynie, czy przedstawione na poparcie oskarżenia dowody uprawdopodobniają wysuwany zarzut, czy też w sposób oczywisty nie wskazują, aby wobec danych osób można było go wysuwać (postanowienie SN z 07.09.1994r., III KRN 98/94, OSNKW 1994/11-12/72, OSNPP 1995/2/14). Przyjęcie oczywistego braku podstaw do oskarżenia nie może być zatem efektem oceny dowodów, ponieważ opierać się musi na niebudzących wątpliwości ustaleniach postępowania przygotowawczego, a nie na wartościowaniu wiarygodności poszczególnych dowodów (postanowienie SN z 03.02.1999r., V KKN 360/97 i 490/97, OSNPP 1999/7-8/13). Na posiedzeniu tym nie ocenia się dowodów pod względem merytorycznym, gdyż sąd władny jest umorzyć postępowanie z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia tylko wtedy, gdy brak faktycznych podstaw oskarżenia jest oczywisty i nie mam potrzeby przeprowadzenia dodatkowych badań (por. A. Sakowicz w: K.T. Boratyńska, A. Górski, A. Sakowicz, A. Ważny, KPK. Komentarz, Warszawa 2005, art. 339, nb. 8).

Sąd Odwoławczy nie stwierdza także mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 212 § 1 k.k. Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, zachowanie oskarżonego polegające na prowadzeniu korespondencji mailowej z (...) Stowarzyszenia (...) nie wystawiały na szwank publicznej reputacji Stowarzyszenia (...). Co więcej, słusznie wskazał Sąd i instancji iż z załączonej do aktu oskarżenia wypowiedzi oskarżonego – zawartej na blogu – nie można kwalifikować jako zniesławienia w rozumieniu art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 2 k.k. Istotnie – wypowiedzi te – należało traktować w kategoriach dopuszczalnej krytyki, tym bardziej że z wypowiedzi oskarżonego zamieszczonego na blogu nie wynika zamiar pomówienia Stowarzyszenia (...).

Wobec powyższego w ocenie Sądu Odwoławczego nie można uznać, iż oskarżony działał w zamiarze ugodzenia w dobre imię czy poderwania utraty zaufania Stowarzyszenia.

Ze wskazanych powodów orzeczono jak w sentencji, nie znajdując powodów do uchylenia lub zmiany zaskarżonego postanowienia.